

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 8734

Doknr.
304895

Dato
12-10-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 11. september 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 722 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares endeligt. Spørgsmålene er stillet efter ønske fra Troels Lund Poulsen (V).

Spørgsmål nr. 722:

”Vil ministeren oplyse, hvordan der i tilfælde af dødsfald blandt beboere på kommunale bo- og aflastningstilbud sikres en tilstrækkelig rådgivning af pårørende om tilbud om krise- og psykologhjælp, herunder om der findes en vejledning for, hvordan og hvornår denne rådgivning skal igangsættes, følges op mv.?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at der ikke i eller med hjemmel i den lovgivning, der hører under Social- og Indenrigsministeriets ressort, er fastsat særlige regler om krise- og psykologhjælp for pårørende til personer, der benytter de tilbud, som det offentlige yder, herunder botilbud omfattet af serviceloven.

Om rådgivning på det social område generelt kan jeg oplyse, at kommunerne har den generelle rådgivnings- og vejledningsforpligtigelse over for borgerene, jf. servicelovens §§ 10 og 11. Det indebærer, at kommunerne skal stille gratis rådgivning til rådighed for alle borgere, der har behov herfor. Rådgivningen er ikke snævert begrænset til rådgivning inden for det sociale område, men skal være et bredt tilbud, der kan bidrage til at forebygge, at der opstår sociale problemer, og som kan styrke den enkeltes muligheder for at overkomme opståede problemer. Rådgivningen skal således tilrettelægges sådan, at der kan rådgives om, hvilke støttemuligheder der er inden for andre sektorer.

Rådgivningsforpligtigheden gælder både den almindelige rådgivning og den mere specialiserede rådgivning til personer, der har særlige behov på grund af nedsat fysisk og/eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer.

Rådgivningsforpligtelsen er ikke begrænset til borgeren med nedsat funktionsevne eller særlige sociale problemer, men omfatter også en forpligtelse til at rådgive den pågældendes pårørende, f.eks. ægtefælle, forældre eller andre pårørende, der indgår i den pågældendes nære sociale netværk.

Det er generelt af betydning, at den sociale indsats kommer så tidligt som muligt for bedst muligt at bidrage til forebyggelse eller til at forhindre en forværring af den pågældendes situation.

Med venlig hilsen
Astrid Krag